

הפלטסטנים להגדרתם העצמית, אלא רק פוסלות את ההחלטה מבחינה פורמלית. ואילו בין 105 המדינות שתמכו בהחלטה, היו כמה מן הידירות הוותיקות והמושבעות ביותר של ישראל, כמדוי גות סקנדינביה, שפוטו התיאשו מן האינולות הפוליטית והאטרי מות המוסרית של עמדת ממשלת-ישראל.

על אגש הכסף

אולם עצם ההכרה בעניין הפלטסטני, בניגוד חותך לעמדת ממשלת-ישראל, אינה הצד הבוטה ביותר של ההחלטה. נחלוחה אליה מגמה יצרנית עוד יותר: ההכרה באירגון-לשיחור-פלטסטין כנציג בילעדי של העם הפלטסטני. הכרה זו היא בדת-ימותנית. לא נדרש מאש"פ להצהיר על השלמתו עם קיום ישראל, החלטה 242 בדבר "שלום צודק ובר-קיימא" ודיוקים.

אומנם רוב המשתתפים בהצבעה האמינו כי בתוך אש"פ גבר הפלג המתוני-יחסית, התומך בהקמת מדינה פלטסטנית בגדה המערבית וברצועת-עזה, לצד ישראל — אך לא נדרש מאש"פ להצהיר על כך, או להסתייג רשמית מן התוכנית לחסל את מדינת-ישראל ולהקים "מדינה פלטסטנית דמוקרטית, לא-כיתית, בכל רחבי פלסטין".

איך היתה החלטה כזאת אפשרית? כיצד הצביעו בעדה מדי-גות ידידותיות לישראל? איך נותרה ישראל בודהה כמעט לחלו-סין מול החלטה כזו? יש לכך סיבה פשוטה לגמרי: **ברגע זה אין כנמצא יושב מוסד פלטסטני אמין, המסוגל לטעון כי הוא מייצג את חלק מן העם הפלסטיני, וישלול מאש"פ את יומרת הייצוג-הבילעדי.** ברגע שגברתה במישפחת העמים ההפרה שיש לפי תור את הבטיחה הפלטסטנית ולשתף בכך נציגות

שיחה פרטית: "סורסרסר אוננו! שיהקתם בנו! בגדתם בנו! עכשיו פתתדרו עם אש"פ!"
לשיא הגיע טימטום זה כאשר הודיע משה דיין שכל תושב הגדה, שישתתף בוועידה הפלטסטנית האחרונה בקאהיר (שהת-כנסה, אחרי דחיות אחדות, ביוני 1974) לא יורשה לחזור הביתה. בוועידה היסטורית זו, שבה נתקבל בהצטייפה רעיון המדינה הפלטסטנית ה"קטנה" בגדה וברצועה, בלשו הועידה נציגי השט" חים המוחזקים, אילו נכחה, היה נוצר רוב גדול ליסודות המתור גים, וייתכן שהיה נוצר גם הרקע לביטול רישמי של התוכנית הקיצונית הקודמת. אך בגלל האיסור הישראלי, הובטח בוועידה ייצוג מוגבר של האגף הקיצוני, שמנע שינויים מרחיקי-לכת בכיוון לשלום ולהסדר.

מדינה בדרך, מעשלה בדרך

השבוע, אחרי המפלה המדינית המוחצת, ניסו תועמלני הממשלה לטשטש את חשיבותו, להציגו כסתם אחת ההחלטות חסרות-המשמעות של אירגון בינלאומי בטלני. אין טעות חמורה מזו. בתייענה ממשכיה לטמון את רא-שה בחול.

התוצאה המעשית המיידית היא, אומנם, מצומצמת. אך המש-מעות לטווח ארוך היא עצומה. למעשה מתקרבת חשיבות ההכר-רעה הזאת לנו שאירעה באו"ם בנובמבר 1947, כאשר החליטה העצרת על חלוקת הארץ והקמת מדינה יהודית ומדינה ערבית. בת-אחרי 27 שנה, חזר האו"ם לעיקרון יסודי זה. מעתה ברור כי המוסד העולמי העליון מכיר בעובדת קיומו של עם פלטסטני, בזכותו להגדרה עצמית ובחברותו במישפחת העמים. הוענק לאש"פ מעמד של ייצוג בילעדי — ולמעשה של ממשלה פלטסטנית בדרך. הרעיון של מדינה פלטסטנית הפך לעיקרון ביני-לאומי לגיטימי מוכר, ששום מדינה בעולם אינה מת-כחשת לו עוד.

המצביעים לא תמכו בחיסול מדינת-ישראל, כדרישת היסודות הפלטסטניים הקיצוניים. אולם לאש"פ הוענקה עמדת-מיקוח רבת-עוצמה כלפי המעצמות הגדולות וכלפי ישראל. מאחר שלא נדרש ממנו להכיר בישראל כתנאי להכרה ברעצמו — הוא יכול עכשיו לקבוע מחיר גבוה מאוד תמורת הכרה בישראל בעתיד. מאחר שאש"פ השיג את הכל בניגוד לרצונה של ישראל, ייתכן מאוד שיגיע לכלל מסקנה כי כדאי לו להמשיך בקו קי-צוני באו"ם, כדי להגביר עוד יותר את כוח-המיקוח שלו. **אין ספק שינצל את כמת האו"ם, אליה הוזמן ברוב כבוד, ערימת להשמייע מעליה עמדות אנטי-ישראליות קיצוניות עד כדי ררישה לגרש את יש-ראל מן האו"ם, להטיג עליה חרב בינלאומי ולכניס בארץ "מדינה דמוקרטית".** רק לאחר-מכן יתברר אם צירופו למישפחת העמים יביא לגיבוש קו מתון יותר בצמרת אש"פ, ולהתגברות היסודות האחראיים בו. רבים מן התומכים בהזמנתו לאו"ם האמינו, כי הדבר יעזור לו לעבוד בהדרגה ממיסגרת של אירגון טורריסטי למעמד של גורם לאומי אחראי, שישתלב בהסדר החדש.

יתום מיסכן

כיוד מעשיה-הניצחון של אש"פ, מתמוטטות עמידותיה של ממשלת-ישראל במהירות. את סיבות ההתמוטטות הוו יצרו ממשלות אשכול וגולדה, אך על ממשלת רבין רובצת אחריות כבדה למפלות זו. **במשך החודשים המעטים של קיומה, עשתה ממי-שדה זו הכל להפיכת ההתמוטטות בלתי-ימנעת.** בנאום-הבכורה שלו כראש-ממשלה שלל יצחק רבין לחלו-סין את האפשרות של הקמת מדינה פלטסטנית לצד ישראל, וחזר על העמדה המטושפת שהפלטסטנים צריכים לראות בדרך, השנור אה עליהם, את מדינתם.

בכך החמיץ רבין את ההזדמנות ההיסטורית שי-ניתנה לו לפתוח, ברגע האחרון, ברף חדש — החזי-דמנות האחרונה שניתנה לממשלת-ישראל כזוון את העניין הפלטסטני לאפיק של הכרה הדרית ודיוקים. לאחר-מכן אירעה פליטת-פה לשרי-ההסברה אהרון יריב, והוא רמו שישאל תהיה מוכנה לשאת ולתת עם אש"פ רק אחרי שזה יכיר בקיום המדינה ויהיה מוכן לשלום עימה. עמדה נבונה זו נספלה מייד, הוכחשה ורוקנה מתוכן — וכך מנעה ישראל מעצמה את האפשרות לתבוע ען העמים שלא יעניקו הכרה לאש"פ אלא אחרי שיקיר בישראל.

אחרי-כך באו ההצהרות שישאל לא תנהל לעולם משאומתן עם "אירגון הגנ של המצחית". עמדות אלו מתמוטטות ועשיו בו אחר זו. יגאל אלון כבר נאלץ להסכים, בהצטייפה, לנהל משאומתן עם אש"פ — בתנאי שיהיה חלק מן המישלחת היודנית. ראש הממשלה ושריו נאלצו לדבר, לפחות בגימגום, על "בעייה פלטסטנית", "זהות פלטסטנית" ושאר הגדרות סתמיות — המובילות בהכרח להכרה בעם פלסטיני, ובזכותו להגדרה עצמית. ההמשך מובן מאליו. **מאחר שבמשך שבוע שנים מירבה ממשלת-ישראל להציע כל תוכנית סבירה לכתייה הפלטסטנית — היא תיאדיק עתה להתמודד עם תוכנית שתתקבל על דעת העמים, על אפה ועל המתה.** מאחר שבמשך שבוע שנים אלה מירבה הממשלה לאפי-שר את כניונה של כל נציגות פלטסטנית מתונה ואחראית, היא תיאדיק עתה להתמודד עם נציגות פלטסטנית קיצונית הרבה יותר, שזכתה בהכרה ביני-לאומית — ובפופו של דבר ינחה עימה משאומתן.

זוהי התמוטטות — תוצאה בלתי-ימנעת של האינולות, קוצרי-הראייה, הפחדנות המוסרית, האפסות האינטלקטואלית וחוסר-ההעזה הפוליטי של עסקני המפלגות, שהיוו את ממשלות-ישראל בשבע השנים האחרונות, עד ממשלת רבין, ועד ככלל. **כשהיא מקוננת עתה על "הציניות של האו"ם", "מינכן החרשה", "ההתנבלות לקיום ישראל", דומה היא לנער שחרג במיידיו את אביו ואמו, והוא מת-חנן במני חשופטים שירחמו עליו מפני שהוא יתום.**

קיספינגר טובה פרטית

פלטסטנית — משוט לא היה מנוס מלהזמין את אש"פ. אין מתחרה לאש"פ. מצב פנמפטי זה נוצר על-ידי גורם אחד ויחיד: **ממשלת-ישראל.**

מזה שבע שנים, נשמעה בישראל התביעה שיש לאפשר לתור-שבי השטחים המוחזקים להתארגן, לנהל חיים פוליטיים לגי-טימיים, ולבחור לעצמם נציגות לאומית. מכיוון שלכל תדעיות מהווים עתה תושבי השטחים האלה את הגורם המתון ביותר בעם הפלטסטני, הרי נציגות נבחרת מטעמם היתה מהווה לא רק גורם אותנטי, אלא גם מתון.

תביעה זו הושמעה שוב ושוב. * ונדחתה בכל פעם מכל-וכל על-ידי אשכול, גולדה מאיר ורבין. הם סברו, בצדק, כי כיוון מנהיגות כזאת תביא בהכרח להקמת מדינה פלטסטנית בשטחים המוחזקים — זממילא תוצאת משילטון ישראל. לכך לא רצו להסכים — הן מפני שרצו להחזיק בשטחים, או לפחות בחלק גדול מהם, הן מפני שפחדו מפני חסידי ארץ-ישראל השלמה בממשלה ובמדינה.

האיש שקיבל על עצמו למנוע בכוח את הקמתה של מנהי-גות כזו היה משה דיין. מאז 1967 פעל כדי להחניק כל ניסיון כזה באיבו. כל פעולה פוליטית בשטחים באסרה. והאיסור הופעל בקפדנות קיצונית. מי שניסה ליוזם התארגנות לגיטי-מית — גרש מייד אל מעבר לירדן, גם אם דגל בדיוקים עם ישראל והתנגד לפיכאיון. כל הבקשות לכנס ועידה של מנהיגי-הגדה — נידחו. בליווי איומים למיקרה של הפרת.

קרא השבוע אחר המנהיגים חולטבים בגדה כי * נאמתי עליה כמה נאומים בכנסת, והצעתי בין השאר, תוכנית מודרנת להחזרת חזריות הדמוקרטיות בשטחים, בחירת נציגות מקומיות, וכיוון נציגות אחידה מוסמכת.

דרכי אדם

הפיצה שהריצה

שני צנחנים-לשעבר התאהבו בפיצה האיטלקית, תוך זמן קצר פתחו ארבע מיוזקות — ועוד ידם נטויה

"זה עניין אישי" השיב משה ארוך (29), כאשר נשאל על-ידי מעביריו באג-על, מדוע הוא מגיש את התפטרותו. הם תמהו, כיוון שעד לאותו יום, משך חמש שנים, טס משה ברחבי העולם, כדייל עו-בד חברת-התעופה, ללא בעיות מיוחדות. אך הסיבות האמיתיות מאחרי ההתפטר-רות הבלתי-יצפויה, התבררו להם במהי-רות.

משה ארוך, יליד ירושלים, שירת ב-צה"ל כצנחן. לאחר שיתורו הגיש את מועמדותו לחברת אל-על, כדייל, התקבל,

פיצריסט ארוך דומינו ההצלחה

ודומה היה לו כי בכך התגשם חלוסי-חייו. אלא שבמהלך טיסותיו לארצות-הברית נתקף אט-אט בשיגעון-לדבר-אחד: לפתוח בתלאיבי פיצריה, כמו העשרות והמאות שראה בניו-יורק. הוא ראה מייד שאין עסק טוב מזה, והחליט שאם זה טוב ל-אמריקאים, אין כל סיבה שזה לא יהיה טוב לישראלים.

אך כיוון שאיננו הרפתקן מטיבעו, לא נחפו. הוא המשיך לטוס, ובאחל הטיסות קנה והביא לארץ תנור חשמלי מיוחד לאפיית פיצות. הוא החל בודק את הדופק בשוק המקומי, שמע תגובות על הרעיון, וכאשר ראה כי טוב — נכנס לשתפות עם חברו, צנחן-לשעבר גם הוא, שרגא גרוס (29) הגבוה והמושקף.

הזדמנות חדשות בשרשרת. הם פת-חו פיצריה ברחוב המאספים בתלאיבי, אך משה המשיך לטוס. קודם שיכרתה במיידיו את מטה-לחמו העכשווי, החליט להמתין ולראות כיצד ייקלט הרעיון. משך שנה עבד ללא-הרף, רץ מן המטוס לפיצר-ריה, להחליף את שרגא לכמה שעות, ושוב אל המטוס, לטיסה חדשה.

העסק נקלט יפה. הפיצריה שישגה. הכיסים החלו מתמלאים, ולשותפים-ידידי דים היו כבר תוכנית חדשות: פיצריה בירושלים הרעבה למזון איטלקי מהיר. כאן היתה התצלחה מיידית, ומשה החליט שהגיעה השעה להתמסר ליעוד אחד בל-בד.

בעיקבות הסניף בירושלים נפתח סניף חדש בכפר-סבא. שרשרת פיצר-דומינו החלה כובשת את מקומה על מפת-הזולילה הישראלית, ואז פרצה המלחמה. כאשר גייסו הגברים לצבא, התגייסו הנשים ו-האחיות לגבא את מקומם ואכן, התגוררים אף לא הספיקו להתקדר.

השבוע יצאו משה ושרגא להרפתקה חד-שה. הם פתחו את הסניף הרביעי, טיבולי, ברחוב אבן-גבירול בתלאיבי.

החלטנו לסכן שוב את ההון שלנו, והשקענו אותנו במיסעדה חדשה מסיבה פשוטה, אומרים השותפים הצעירים. "אנחנו כבר לא יכולים להיעצר. אם נכני-סים למישקח, תולכים עד הסוף, או יאו!"